

Tal dia com avui fa...

1 any

L'aeroport, a prova

El Prat es prepara per afrontar un estiu rècord en el nombre de passatgers mentre es repeteixen les cues en el control de passaports.

10 anys

Lligats pels porros

El 2,2% dels joves d'entre 14 i 18 anys fan un consum "problemàtic" de cànnabis. El consum a Catalunya s'ha estabilitzat els últims dos anys.

20 anys

Una altra mort

ETA assassina Manuel Zamarreño, regidor del PP a Errenteria, que havia accedit al càrrec fa un mes en substitució de José Luis Caso, també mort.

Full de ruta

Emili Bella

Comprant xenofòbia

S etze dels encara Vint-i-vuit països de la Unió Europea es van reunir el cap de setmana per preparar el Consell Europeu de dijous i divendres que ha d'abordar la crisi migratòria. Hi havia, per exemple, Giuseppe Conte, el primer ministre italià marioneta del xenòfob ultradretà Matteo Salvini; Pedro Sánchez, paracaigudista de la política europea, efectista devot de la pirotècnia i encantat de fer-se fotos, sigui al costat d'Angela Merkel, sigui corrent per La Moncloa; o Alexis Tsipras, el primer ministre grec per a qui els resultats dels referèndums es multipliquen per zero. És a dir, els dirigents de tres dels principals països receptors d'immigració. En canvi, no hi eren els del bloc de Visegrad, com ara Polònia, que ha fusionat els poders executiu i judicial, o l'Hongria de Viktor Orbán, de xenòfob en amunt.

Europa, que s'ha dedicat a aixecar barreres internes, a retornar refugiats a Turquia i a deixar morir la gent al mar, debat ara seriosament la idea de crear el que anomena plataformes de desembarcament i selecció de demanants d'asil o centres per classificar, identificar i distribuir migrants, eufemismes de camps de concentració –d'això, Europa en sap un niu–. El debat no és pas si crear-los o no crear-los, sinó si s'aixequen dins de la UE o s'externalitzen en països de pas, o les dues coses. La idea que un club que no ha sabut garantir els drets humans a l'interior de les seves fronteres pretingui imposar-los a l'exterior és d'una ingenuïtat perversa en aquest continent hipòcrita. Per això s'intenta maquillar l'ocurrència involucrant-hi l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Refugiats (Acnur) o l'Organització Internacional per a les Migracions.

Classificar és un terme que no s'hauria d'aplicar a les persones, però els centres d'internament es dedicaran a això: a uns els xutaran de tornada i a altres els enviaran a països amb qui hi hagi acords bilaterals, donada la incapacitat d'establir polítiques comunitàries en aquest àmbit. Volen triar entre els mal anomenats migrants econòmics i aquells que necessiten protecció internacional, com si importessin gaire les diferències després d'haver caigut en mans de màfies i d'haver-se jugat la vida al mar.

La solució dels camps de refugiats la va plantejar fa temps l'hongarès Viktor Orbán: Europa compra les idees de la xenofòbia en matèria d'immigració.

Tribuna

Joan Ferrerós. Excatedràtic d'institut

Espanyol, 'catanyol', català

Quim Monzó, en alguna de les entrevistes que se li han fet en ocasió del Premi d'Honor que li ha atorgat Òmnium Cultural, ha parlat de les tres llengües que avui dia funcionen pels carrers de Catalunya. En aquesta llista, com fa notar l'escriptor, el català hi ocupa un lloc minoritari i tot fa pensar que, si no es produeix algun fenomen imprevist en la sociolingüística indígena, en poc temps serà residual. I per català volem dir un ús de la llengua prou solvent perquè resisteixi la comparació, posem, amb el castellà pla de Sòria o de Montevideo, o amb el francès corrent de Reims. Avui, de fa anys i cada vegada més, el castellà a Catalunya –i ja no diem als PPCC– és l'habitual en la majoria d'usos lingüístics; sense sortir de Catalunya, les converses espontànies que es produeixen en castellà als mercats, cafès, transport públic..., en quant les mesurem? En un 70%? En un 80%?

ABANS QUE ALGÚ S'ESCANALITZI, que pari l'orella no ja a Barcelona i perifè-

ria sinó a Figueres o a Roses, és a dir en llocs on no és estrany que l'expressió "café amb llet" no sigui entesa, o que el receptor manifesti amb indolència o impertinència que no l'entén. I, gran atenció: que ningú no es deixi enganyar per les xifres, diria que ridículament triomfalistes, de les estadístiques que de tant en tant es publiquen, i que solen presumir d'un 95% dels residents que entenen la llengua i d'un 90% que la poden parlar. La poden/saben parlar? Escepticisme total respecte a aquest 90%: com s'explica altrament que hi hagi tanta gent de menys de 40 anys, escolaritzats en aquesta il·lusió anomenada 'immersió lingüística' i que, prejudicis polítics –quan hi són– a banda, són incapaços de formular una frase en català? Però ni que siguem optimistes: suposant que sigui cert aquest 90% que poden usar l'idioma, el fet és que no ho fan. Per comoditat, mandra, perquè no és necessari, perquè l'interlocutor dimiteix de la seva llengua... i perquè la dita immersió lingüística en moltes escoles no s'ha practicat. I les llengües

poden mantenir-se vives si s'usen correntment, i van morint si els seus hipotètics usuaris no les parlen.

I EL 'CATANYOL'? Aquest suposat català és quasi castellà per la quantitat de paraules i, sobretot, construccions pròpies de la llengua espanyola. Però molt de públic ja considera normals, propis, els usos del *catanyol*: *em pujo a la moto, la sopa està bona, que està la Maria?, menjar-se el marrón, pillar, flipar, colocón, agobiat, donar un petó o vaig a pegar-me un xapusson* (a la piscina, que diu una veïna convençuda que parla en català). És un verí tan subtil com eficaçment letal, perquè els usuaris del *catanyol*, entre els quals molts "professionals" de TV3, 8TV, RAC1 o CatRàdio, pensen com l'esmentada veïna. Es pot redreçar aquesta situació? Ja els està bé a la majoria de censats al país? Es tracta de morir d'una manera o altra? De moment el presagi de fa un quart de segle formulat per Prats, Rafanell i Rossich (*El futur de la llengua catalana*) va essent inexorable.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

'Aquarius'

■ Aquest nom em fa venir al cap els anuncis estiuencs que prometen unes refrescants i desitjades vacances a la platja. Però ara no és el cas. El que veig és un vell vaixell, carregat de bona fe i carn humana d'estraperlo, predestinat a navegar errant pel Mare Nostrum com si fos un creuer de tercera, picotejant ports i platges fins que els poders fàctics enfilats en iots de luxe decideixin a quin gueto els ha de vomitar com va fer la balena amb en Jonàs. Aquesta mercaderia fuig d'una guerra pactada per les primeres potències que han destruït vilment les seves cases, la seva família i la seva identitat, per poder construir-hi bases militaritzades equipades amb drons de disseny que vetllaran pels seus interessos basats en el tràfic d'armes, el comerç de petroli o l'explotació de mines. Si algú de vostres vola

aquest estiu cap a la ciutat de l'amor i les cigonyes, els recomano que contemplin l'immens quadre *El rai de la Medusa* de Géricault, del segle XIX, clavat a la paret d'un museu. Aquí ja no es parla de les gestes napoleòniques ni de les bacanals supèrflues de l'aristocràcia, sinó del patiment del poble abandonat en un mar d'indiferència. Per acabar-ho d'adobar algun d'aquest països que miren cap a una altra banda com el colltort comú, en fan propaganda tèxtil per lucrarse.

Això ve de lluny i no sembla que tingui aturador. Els convé més fer l'orni.

MARIÀNGELS ALFONSO
Castellar del Vallès

Imperdonable

■ Seria imperdonable que els partits independentistes fossin incapaços de presentar-se en coalició a les eleccions municipals i cedissin les alcaldies

de les principals ciutats catalanes a Ciudadanos, partit que actualment suma els propis votants més els del PP.

Imperdonable, que tanta mobilització ciutadana i el sacrifici d'uns polítics empresonats o a l'exili acabés malbaratada per uns personalismes i unes sigles de partit o unes ideologies encarcarades i allunyades de la realitat present.

Seria imperdonable.

AGUSTÍ DELGADO
Blanes (la Selva)

Altes capacitats

■ S'ha acabat el curs i els mestres fan, o haurien de fer, balanç de com ha anat. Ha sigut un any molt dur per a Catalunya, però ara està renaixent i entre tots estem fent un nou país. Un país obert a tot-hom. Per desgràcia no tots els mestres veuen qui tenen a les aules. Per desconeixement, per falta de recursos i en el pitjor dels casos per desànim.

No podem oblidar mai que les escoles són plenes de nens i nenes i que seran el futur del nostre país; que cada nen té algun talent però n'hi ha uns quants que en tenen molts i els hem de fer brillar perquè si no s'apaguen. Va ser a Eslovàquia que per superar la situació que vivia es van crear fins a 30 escoles especials per a nens i nenes amb altes capacitats perquè veien clar que per aixecar un país s'ha d'apostar per l'educació dels més capaços. Jo, humilment, convido tots els educadors a buscar i rebuçar dins les seves aules els nens i nenes que per coses del destí o més aviat per genètica tenen una mirada diferent. Fem que la part fosca de les altes capacitats esdevingui brillant. I per últim agrair a Fedac Canet la gran feina que fa, amb el lema Passió per Educar.

ANNA BASAS I JAUMANDREU
Sant Cebrià de Vallalta (Maresme)